

Четиринадесета глава ТРЕВОГА

Станислава позвъни на входната врата. Марина веднага ѝ отвори.

- Влез, Стани.

- Има ли някой у вас?

- Нашите спят. Не се безпокой.

- Разкажи ми какво се случи у Елито.

- Излязох към пет часа да се поразходя и срещнах Райчо. Тръгнахме с него и в Морската градина срещнахме Елито и Емо.

- Райчо заради Елито ли отиваше натам?

- Да, но Елито му е братовчедка.

- Знам. Става дума дали предварително са се уговорили.

- Не зная. Но аз срещам Райчо, а той ме завежда на мястото, където са Елито и Емо. След това дойдоха Иванчо и Дора.

- Нови двойки?

- Не. Те казаха, че това било антидвойкова коалиция.

- Интересно.

- Да, а у Елито, когато всички се бяха изпонапили, дойдоха Румен и Искра.

- И ти, когато си замина, Емо и Искра там ли останаха?

- Всички бяха пияни, Елито се паникьоса, а Емо остана да ѝ помага да ги изтрезняват.

- Значи Емо е останал там, така ли? Трябва да се оба-
дим на Елито.

- Защо?

- Защото днес се хванах с Искра на бас, че тя няма да
може да накара Емо да спи с нея, а тя твърдеше, че ще го
накара.

- Няма да може. Тя е пияна.

- Все пак ще се обадя на Елито... Ало! Ели, ти ли си?
Емо у вас ли е? Няма го? Кога излезе? Какво? Не трябваше
да става! Нищо, нищо! Дочуване.

- Какво стана?

- Емо е излязъл с Искра!

- С Искра?

- Да.

- Кога?

- Преди петнадесет минути.

- Той сигурно само ще я изпрати.

- Не знам. Аз ще се обадя на Славчо... Ало. Славчо
може ли да се обади? Една негова съученичка го търси. Да?
Славчо, ти ли си? Знаеш ли какво стана? Преди петнадесет
минути от Елито са излезли заедно Емо и Искра. Искра била
пияна. Добре, ще те чакам на паметника. Чао.

- И аз ще дойда.

- Добре, Марина.

- Чакай само да се облека.

- Но по-бързо.

Когато излязоха на улицата, беше десет и половина
вечерта.

- Къде ще се срещнем със Славчо?

- При паметника на Капитана.

- Можем с автобуса да отидем до там.

- Нямам билети.

- Нищо, аз имам. Хайде, по-бързо, че идва.
- Класната ако разбере, че скитаме по нощите, ще откачи.

- Нека откачи!

- Ти си готова да се жертваш заради Емо?

- Стани!

- Ох, Марина, не се сърди!

- Аз не се сърдя.

- Този рейс много дрънчи.

- Такива са всичките. Важното е, че по-бързо ще стигнем.

- Сигурно Славчо е при паметника.

- Той живее близо.

- На тази спирка ще слезем. Хайде.

- Ето го. Той чака.

- Здравей, Славчо.

- Здравсти. Емо не е у тях. Искра също. Откъде ще започнем?

- И аз не знам.

- Аз предлагам от пътя за Емо, като тръгнем от Ели-то.

- Той няма да я заведе у тях.

- Емо е сам в къщи за няколко дни.

- Марина, ти какво ще кажеш?

- Не знам.

- Страхуваш ли се?

- Не.

- Тогава да направим, както казва Славчо.

- Добре, но ако са тръгнали по пътя към Искра?

- Маршрутът се променя много.

- Нищо, след това ще проверим и другия маршрут.

- Славчо, има нещо, което не предвидихме.

- Кое?
- Че Искра има приятелки, които са на квартири.
- Искаш да кажеш, че има нелегални квартири?
- Да.
- Нищо. Ако ще и цяла нощ ще обикаляме, но ще предотвратим това нещо.
- Славчо, ама аз съм виновна. Не трябваше да я амбицирам по този начин.
- Това е изпитание и за нас, и за Емо.
- Най-вече за Емо.
- Марина, нима се съмняваш в него?
- Не.
- Ако му се беше признала, нямаше да има никаква опасност.
- Знам, че и аз съм виновна. Затова и дойдох с вас.
- Дано нищо не се случи.
- Ако съдя по вашия разговор с Марина, може и да се случи. Ако се е отчаял, защо да не легне с Искра за успокоение?
- Славчо, защо отчайваш момичето?
- Не я отчайвам, а си правя изводи, от които следва да побързаме.
- Да побързаме тогава!
- А сигурна ли си, че Елита не те е излъгала?
- Защо да ме лъже?
- Започвам да се съмнявам във всички.
- Ти си много подозрителен.
- Защо да съм подозрителен?
- Искам да кажа, че се съмняваш много.
- Когато не знам нищо със сигурност, само мога да предполагам.
- Така е. Но я виж!

- Какво?
- У Емови не свети.
- Че как ще свети?
- Да отидем да проверим.
- Нали там отиваме.
- Имаш ли една стотинка?
- Защо?
- Защото асансьорът им е със стотинки.
- Става и без.
- Ами!
- За пръв път ли идвам? Как мислиш?
- Добре. Да те видим какъв майстор си.
- Затворете хубаво вратата.
- Браво!
- Ти май се съмняваше в моите способности.
- Емо сигурно все така се качва.
- Че за какво да си хаби стотинките. Пък той повече по стълбите ходи.
- Спортува.
- Май че няма никого у тях.
- Я натисни пак звънеца.
- Ще събудим целия блок.
- Нищо.
- Аз имам ключ от тях.
- Как така ще влизаш без разрешение?
- Той ми е дал.
- Добре тогава, провери.
- Май няма никого.
- Влез де!
- Ей сега.
- Марина, какво си мислиш?
- И аз не знам какво да си мисля.

- Не се съмнявай. Емо е момче на място!
- Няма никого, аз ви казах.
- Добре, тогава да се отправяме към другия маршрут.
- Окей! Но знаете ли къде живее Исата?
- Знаем, не се безпокой.
- Вие ще водите този път.
- Да вървим по-бързо.

И Славчо, Станито и Марина се отправиха към дома на Искра по тъмните улици, като бързаха, разтревожени за своя съученик и приятел. В душата на Марина имаше някакъв тъмен облак, но тя не искаше да вярва, че Емо е способен на такова нещо.

И тя беше дълбоко в себе си права.